

Samfundet. Jeg ønsker at fastslaa her, at fra den store Centralorganisation blev der advaret imod dette.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Transportstrejken og udtalte, at Landbruget holdt sig som bekendt neutralt. Jeg vil gerne sige, at Transportstrejken blev til som et Modtræk, men den var ikke godkendt af de samvirkende Fagforbund. Arbejdsmandsforbundet tilbød selv en Ordning, der sikrede Landbrugsprodukternes Befordring fremdeles, men det store Landbrug vilde ikke være med til at være neutralt i dette Forhold. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at en Mand som Forpagter Theilmann, der selv var Medlem af det Udvalg indenfor Landbrugsforeningerne, der skulde bestemme om Landbrugsprodukternes Afsendelse og Befordring, ikke desto mindre lejede Skibe til at gaa med Landbrugsprodukter fra det Slagteri, han selv var Leder af (*Jensen (Broby)*: Det passer ikke!). Jo, det passer. Der blev afsendt Skibe med Landbrugsprodukter fra Svendborg Slagteri; det er fuldstændig rigtigt, og det kan dokumenteres. Men desuden var Forholdet jo dette, at der fra Dansk Arbejdsmandsforbunds Side var udtalt, at de var villige til at transportere Landbrugsprodukterne, og at man var i Stand til at tilvejebringe Skibe, ved Hjælp af hvilke man kunde faa Landbrugsprodukterne udsendt herfra. Men hvem var det, der afviste dette Tilbud? Det var Landruget selv; det var det store Landbrug, til Skade for det lille Landbrug. Det store Landbrug stillede sig ikke neutralt i denne Kamp, idet det afviste Transportarbejdernes Tilbud om at skaffe Skibe og losse og lade. Det sagde, at det vilde kun have Det Forenede Dampskibsselskabs Skibe, som jo var med i denne Konflikt, til at besørge Landbrugsprodukterne. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at det passer ikke, naar han paastaar, at Landbruget var neutralt i denne Kamp.

De samvirkende Fagforbunds Program har hele Tiden været dette: fri og fredelig Forhandling Fag for Fag og Ret til at arbejde, hvor Enighed var opnaaet. Men hvem andre end Arbejdsgiverforeningen har modsat sig dette? Den har ikke tilladt, at der blev ført fredelige Forhandlinger mellem Fagene indbyrdes, og der var jo Overenskomster i forskellige Fag; der var jo over 70 000 Mand, som havde deres Overenskomster i Orden, da vi fik Lockouten. Naar dette er Tilfældet, maa Skylden for den økonomiske Kamp, der blev ført, lægges over paa Arbejdsgiverforeningen, og man har ikke Lov til at lægge den over paa Arbejderne

og Arbejdernes Organisationer, idet disse til enhver Tid har været villige til at forhandle, medens Arbejdsgiverforeningen svarede: Der er ikke Tale om, at der bliver Fred, saa længe der overhovedet er Konflikt blot om en Straahat. Alting skulde nemlig sammenkobles. Det var jo ikke nok for Arbejdsgiverforeningen, at der var blevet Fred i disse mange Organisationer, overfor disse mange Arbejdere. Arbejdsgiverforeningen vilde have, at der skulde være Kamp, og Kampen skulde føres saaledes, at Organisationerne blev slaaet ned. Saaledes var Forholdet. Efter Kampen ser man i Bladene, at Arbejdsgiverforeningen glæder sig over, at det, de opnaaede ved denne økonomiske Kamp, var dog at vise Samfundet, at de holdt sammen. Det er imidlertid en kostbar Historie, naar saa bagefter Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere gaar ledige og gaar paa Gaden, fordi Samfundets Produktion blev standset. Det er en meget kostbar Historie, Arbejdsgiverforeningen indlod sig paa, men det skal slaas fast fra denne Talerstol, at det var Arbejdsgiverforeningen, der gjorde det, og at det ikke var Arbejderne.

Man har under denne Behandling — jeg tror, at det ogsaa var det ærede Medlem Hr. Korsgaard — bebrejdet „Social-Demokraten“, at den ikke optraadte paa den Maade, som den skulde, og man har gentagne Gange bebrejdet dens Redaktør, at han ikke har været, som han skulde. Nu har Redaktøren af „Social-Demokraten“ jo ikke Plads i dette Ting og er derfor ikke i Stand til at forsvare sig overfor disse Angreb; men jeg vil dog gerne sige, at Redaktøren under hele denne Konflikt, under hele denne Storkamp, bestandig og indtrængende har advaret imod unødigt Forlængelse af Kampen. Det vil jeg gerne have Lov til at sige overfor de ærede Medlemmer, der bestandig raaber paa, at det var „Social-Demokraten“, der pustede til Ilden, og at dens Redaktør gjorde det i høj Grad. Denne Paastand vil jeg protestere imod, thi det faktiske Forhold er lige det modsatte.

Dernæst vil jeg gerne sige, at naar man har talt saa meget om, at Arbejderne var ublu i deres Krav, saa var Pristallet jo netop Arbejdernes Ret; det kommer man ikke udenom. Da Priserne steg, var det saaledes, at Arbejdernes Løn steg sidst. Enhver ved jo dog, at der gik et Par Aar, forinden det lykkedes Arbejderne at opnaa en Løn, der svarede til den store Prisstigning, og nu forlanger man, at Arbejdslønnen skal gaa først ned. Men vi siger: I hvert Fald Priserne først. Og man kan tale saa meget,